

ЩЕРБАНЬ ПЕТРО МИКОЛАЙОВИЧ

31 березня 2012 року пішов із життя Учитель із великої літери, знаний педагог-учений Петро Миколайович Щербань.

Він був свідком і активним учасником культуротворчого процесу другої половини ХХ – першого десятиліття ХХІ ст., пережив труднощі й випробування, що й увесь наш народ, зберігши найсокровенніше – людську гідність і порядність. 18-річним юнаком П. М. Щербань пішов відбивати гітлерівську навалу, а доти був активним учасником підпільної організації під керівництвом Петра Бовкуна в Карлівці. За участь у війні нагороджений орденом Вітчизняної війни II ст., двома орденами "За мужність", медалями. А після армії перейшов на освітянську ниву. Освітянські сходи плекав дбайливо, добросовісно й талановито.

Після першого року навчання у Полтавському педінституті імені В. Г. Короленка отримав Сталінський стипендію. Після інституту призначений директором Козельщинської середньої школи і у перший рік своєї праці встановив у школі централізоване опалення, а також домогся відмінних результатів у навчанні дітей. Через 5 років став завідувачем Козельщинського району, а ще за 2 роки – заступником завідувача Полтавського обласного відділу народної освіти. Із 1967 по 1977 рр. працював завідувачем Полтавського облвню. Область отримувала урядові Перехідні Червоні прапори, премії і нагороди за зміцнення навчально-матеріальної бази та високі показники у навчально-виховній роботі. Петра Миколайовича обирали делегатом другого, третього та четвертого З'їздів учителів УРСР, Всесоюзного профспілкового з'їзду педагогічного товариства України.

За творчу й наполегливу працю в досягненні успіхів у навчально-виховній роботі закладів освіти йому було присвоєно звання заслуженого вчителя України, нагороджено орденами Трудового Червоного Прапора та "Знак Пошани", медалями А. С. Макаренка, Н. К. Крупської та золотими медалями К. Д. Ушинського та Григорія Сковороди. Тижневик "Освіта" не раз включав Петра Миколайовича в коло кращих освітян року в номінаціях "Засвіти вогонь", "Народ мій завжди буде", "Лицарі відданості освіті".

У 1977 – 1979 рр. П. М. Щербань працює першим заступником голови Товариства культурних зв'язків з українцями за кордоном, виступає в різних країнах із лекціями й доповідями. Із 1979 р. переходить до творчої праці у вищій школі: Київському педагогічному інституті іноземних мов (1979 – 1991); Ніжинському інституті імені М. Гоголя (1991 – 1996); у 1997 – 1999 рр. працює професором Українського інституту підвищення кваліфікації керівних кадрів освіти, професором Державної академії керівних кадрів освіти; у 2000 – 2008 рр. – головний науковий співробітник Інституту вищої освіти АПН України; з 2008 р. – професор Уманського державного педагогічного університету імені П. Г. Тичини.

П. М. Щербань сердечно ставився до класиків української педагогіки, дружив із В. Сухомлинським, був ініціатором щорічного колективного відвідування могили К. Ушинського у Видубицькому монастирі.

Його книги, зокрема "Педагогіка спілкування", "Формування національної самосвідомості в сім'ї", "Навчально-педагогічні ігри у вищих навчальних закладах", "Прикладна педагогіка", "Педагогічна культура вчителя", увійшли в українську педагогічну скарбницю.

Син українського козачого степу, П. М. Щербань жив і трудився за великим батьківським і хліборобським законом: кожен клаптик рідної землі обробляти якнайсумлінніше, не допускаючи на ній бур'янів безчестя. Учитель, науковець, професор, талановитий організатор загальноосвітньої і вищої школи, визначний громадсько-політичний діяч, об'єднувач зусиль вітчизняних і зарубіжних українців навколо української національної ідеї, автор багатьох науково-педагогічних праць назавжди залишиться в нашій пам'яті як взірець відповідальності, працелюбства, порядності, любові до України та свого народу.

*Головне управління освіти і науки
Полтавської облдержадміністрації,
Полтавський обласний інститут
післядипломної педагогічної освіти
імені М. В. Остроградського*